

יואב שלנו

טל יבזרוב

אז רק משהו נטול קלוריות. לא הייתי מעזה לאכול לידם, שמא אקבל נזיפה והרצאה על שמירת תזונה נכונה ובריאה. אהבתי להתקשר אליהם הביתה ולשמוע במזכירה את "תכול המטפחת" השיר האהוב על **יואב**. אהבתי מאד לבוא אליהם לבית שברחוב טייבר 54 בגבעתיים. באחת הפעמים שהתארחתי אצלם, **יואב** הראה לי מה זאת סקיצה לריקוד חדש ואיך בכלל כותבים ריקוד. זאת ממש שפה. (עד אז חשבתי שממציאים ריקוד, זוכרים בראש וזהו...)

להרקדות במוצ"ש בכיכר מלכי ישראל תמיד הוזמנתי כאורחת כבוד וביחד עם רותם העלו אותנו לבמה להדגים את הריקודים. לאחר ההרקדה ישבנו, אנחנו הילדים, עם כל "הגדולים", על המדרכה בבית הקפה בלונדון מינסטור. בתקופה הקשה כש**יואב** חלה, רותם (שהיה בכיתה ד') עבר לגור אצלנו לתקופה לא מבוטלת, כדי ש**מירה ורקפת** יוכלו להיות לצידי של **יואב**. למרות הנסיבות, לנו הילדים זאת הייתה סיבה למסיבה ורק זיכרונות טובים יש לנו מהביחד הזה עם רותם.

מירה ויואב, בגלל אופי עבודתם בערבים (הרקדות), לא היו מגיעים לאירועים המשפחתיים וכלדה מאד התאכזבתי שדווקא הם, שהכי קרובים אלינו, לא היו שותפים לחלק מהשמחות שלנו. התמונה המצורפת שלהם בבר מצווה של אחי נדירה תרתי משמע.

בשנים האחרונות, לאחר ש**מירה** הלכה מאיתנו, הקפדנו, אימא שלי ואני, פעם בחודש לבלות עם **יואב** שבת בבוקר בסנימטק, לבוקר של שירה עם נחצ'ה היימן שלוה לעיתים גם בריקודים של **יואב**.

חיכיתי למפגש הזה ולו רק לפגוש את **יואב**.

זכיתי לקשר מיוחד שכזה ואפילו יצא ש**יואב** ואני נולדנו באותו התאריך ה-27.8.

שבועות עם כל המשפחה

ואב של מירה, מירה של יואב... ככה קראנו לבני הדודים שלנו. ה"משפחה שלנו מהצד של אבא שלי". **מירה** בת דודתו של אבי, האמהות היו אחיות, **מירה** ואני בנות דוד. הקשרים ביננו היו הדוקים וקרובים ותמיד היינו המשפחה שהוזמנה בגאווה לכל אירוע שעשו לכבודו של **יואב** והקשר המשפחתי למעשה היה כפול:

יואב ומירה בבר מצווה של רון

אמי כנערה, הרבה לפני שהכירה את אבא שלי, הדריכה ריקודים עם והשתתפה באחד החוגים למדריכים של **יואב** בבית הספר "אחד העם" בתל אביב. כעבור שנים, כשהורי הכירו ועמדו להתחתן, **יואב ומירה** הוזמנו להכיר את הכלה... שניהם אמרו בגאווה: "אילה? אילה היא שלנו הרבה לפניכם...". עבורם אבא שלי היה בן דודה שלהם, אבל אימא שלי הייתה "שלהם מקדמת דנא".

יואב ומירה מאד אהבו את סבתא רבקה שלי. בשבילם היא הייתה הדודה האהובה שלהם ואבי היה הבן דודה האהוב שלהם. הם היו באים כמעט כל שבת בבוקר, עם הגולף הכסופה נהוגה בידי **יואב** לבקר את סבתא. ברגע שהייתי מזהה מהחלון את האוטו שלהם הייתי רצה לסבתא, היינו יושבים על המרפסת ומדברים, ומדברים ושומעים סיפורים.

יואב היה קוטף פירות הדר מהעצים בצעדי ריקוד שקטים, **ומירה** הייתה עושה "רעש". איכשהו השיחה הייתה מתגלגלת לדיווח על הרקדה מרגשת, ריקוד חדש של **יואב** עם הדגמה של שניהם על המרפסת (עקב אצבע, עקב אצבע), חוויות מטיול עם הלהקה בחו"ל ובארץ, על **רקפת**, על **רותם**, על הנכדים, על קיבוץ שפיים וההרקדות שם.

רק דבר אחד לא היה שם... אוכל! המשפחה שלי ידועה בפיתוח כישורי הקולינריה ופתיחת שולחן מלא בכל טוב בכל הזדמנות, אבל עם האשיראלים זה היה אחרת. לא אוכלים. אסור לאכול. צריך לשמור על הבריאות ועל הקלילות (אחרת איך אפשר לרקוד?). אוכלים רק כדי להתקיים וגם

אהבתי להתקשר אליהם הביתה ולשמוע במזכירה את "תכול המטפחת" השיר האהוב על **יואב**. אהבתי מאד לבוא אליהם לבית שברחוב טייבר 54 בגבעתיים